

[Peter Duetoft]

tetsgrupper i nogle af landene, der faktisk har problemer. Vi vil bare ikke fanges af, at vi nu har stået her og ikke sagt det, hvis det på et senere tidspunkt desværre skulle vise sig, at vi havde ret med hensyn til nogle af minoritetsgrupperne i en række af de lande, der er nævnt. Men det betyder altså ikke, at vi pludselig er imod forslaget; det vil jeg lige sige for god ordens skyld.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

For at besvare det sidste indlæg først vil jeg sige, at vi i bemærkningerne bruger et lidt ejendommeligt udtryk, nemlig »vejledende momenter«. Det dækker over, at vi i proceduren for åbenbart grundløse sager lægger til grund, at i de lande, der er opført på listen – og det er en liste, som vi selvfølgelig har talt grundigt med Dansk Flygtningehjælp om – ved vi at der normalt ikke er grundlag for at tale om en konkret og individuel forfølgelse. Det gør dem ikke til sikre lande i konventionens forstand, men det er da vejledende momenter, som man tager med i overvejelserne, når man fastlægger, hvordan den enkelte sag præcis skal behandles. Og jeg er ikke i tvivl om, at både Flygtningehjælpen og vi – og med »vi« mener jeg altså det offentlige system – vil være i stand til at klare det på en fornuftig måde.

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg godt sige, at jeg ikke vil tages til indtægt for en tilslutning til afvisning ved grænsen. Det, jeg sagde, var, at jeg selv har været optaget af den tankegang, men er blevet overbevist af folk, der kender mere til de praktiske omstændigheder omkring disse ting, end jeg gjorde på det tidspunkt, om, at det ikke kan lade sig gøre.

Hvad skal der f.eks. være til stede, hvis man – som fru Birthe Rønn Hornbech var inde på i sit indlæg – skal overholde konventionerne og de betingelser, der nu engang er for en forsvarlig asylsagsbehandling? Jo, for det første skal man sørge for, at den pågældende kan kommunikere med myndighederne. Det vil sige, at der i langt de fleste tilfælde skal være en tolk til stede. Og det vil også være sådan, at Flygtningehjælpen skal være til stede, for vi vil under alle omstændigheder fortsat have Flygtningehjælpen med i behandlingen.

Derudover må vi konstatere, at hvis disse ting skal gå op i en højere enhed, er det ikke realistisk at forestille sig, at man kan klare det i

løbet af tre kvarter – det var vist hr. Helge Adam Møller, der sagde det, eller også sagde han et kvarter, det kan jeg såmænd ikke huske. Det kan det naturligvis ikke. Det kan ikke engang klares inden for et døgn, og så skal der på stedet oprettes nogle særlige overnatningsmuligheder for asylansøgere, mens deres sager er under behandling ved grænsen.

Der er enkelte lande, der har gjort det. De har f.eks. i deres lufthavne bygget nogle særlige sovekabiner, der er indrettede således, at asylansøgere kan overnatte dér, mens de får deres sager behandlet. Det er ikke en ordning, som fungerer særlig godt, og jeg nævner den blot som et praktisk, hverdagsagtigt eksempel på, hvorfor det ikke er rimeligt at tale om, at man kan klare proceduren i forbindelse med åbenbart grundløse sager i løbet af nogle få timer.

Til fru Ebba Strange vil jeg sige, at det vil vise sig under Retsudvalgets behandling af sagen, om der er nogen uenighed os imellem i vurderingen af det store nævn og det lille nævn, altså om der er tale om rækkefølgeuenighed eller der er en egentlig substansmæssig uenighed. Derfor vil jeg godt gentage, hvad jeg sagde lidt tidligere:

Hensigten med det er, at principielle sager og også det, at man skal have fastlagt en praksis på nogle områder, skal foregå i et 7-mandsnævn. Og ikke nok med det: Vi har også ønsket at styrke retssikkerheden ved at overlade en af de pladser, som systemet sad på, altså den plads, som Socialministeriet havde, til endnu en repræsentant for Advokatrådet. Det vil sige, at der nu er fire par øjne udefra, der ser på en sag i et 7-mandsnævn, nemlig to fra Dansk Flygtningehjælp og to fra Advokatrådet. Derudover er der en dommer som formand, og så er der to ministerierepræsentanter: én for Udenrigsministeriet og én for Indenrigsministeriet.

Når jeg godt vil nævne det, som jeg er helt sikker på at fru Ebba Strange selv har sat sig ind i, så er det for at understrege den sammenhæng, jeg ser mellem på den ene side ønsket om at opnå den optimale retssikkerhed i 7-mandsnævnet, hvor den principielle afgørelse af sagstyper skal finde sted, og på den anden side det, at jeg på denne baggrund finder det ubetænkeligt, når der er fastsat en praksis og det drejer sig om enkle sager, at de så i stedet behandles i 3-mandsnævnet.